

не хващамъ, сирѣчь могъ да помислиж сега че хващамъ камькъ-тъ, топкж-тж и тебе за ржкж-тж.

М. Можеш ли сега да помислишь що усѣщашь като истинешь?

И. Могъ, мамо: представямъ си що усѣщамъ и когато ся стоплиж, и когато съмь гладенъ, или жаденъ, или боленъ.

М. Това не е ли чудно?

И. Азъ ся чудж, мамо, какъ отъ напредъ не ми е дошло на умъ-тъ: чудиж ся още що има въ мене, което толкова различава отъ часовникъ-тъ, отъ трендафилъ-тъ и отъ камькъ-тъ. Що е то, мамо, какъ ся вика?

М. Още не могъ да ти го кажж. Сега е по добрѣ да отидешь да поиграешь малко, защото доволно ся разговорихме.

—о—

РАЗГОВОРЪ И.

Другия-тъ день бѣше недѣля. Г-жа Анна отиде въ черквж заедно съ Иванча и Еленкж, които като разумны дѣца стояхж съ голѣмо благоговѣніе и вниманіе. Вечерь-тъ като си легна Еленка да спи, Иванчо ся помоли на майкж си да ся поразговори, за което той обичаше. Тя ся радоваше като гледаше сына си че успѣва, и като затвори книгж-тж, що че тѣше, рѣче:

М. Искамъ да знаиж, Иванчо, помнишь ли нѣщо отъ колкото тя научихъ: кажи ми въ